

Koizumi Yakumo

Đấu trí

Dịch giả: Quỳnh Chi

Nguyên tác : Kakehiki

Trong vườn của tòa dinh cơ có một nơi dùng làm bãi hành quyết để xử tội nhân. Tội nhân đã được dẫn ra trước vườn. Khu vườn này là một khoảng nền đất rộng, có những phiến đá lát đường xếp thành lối đi như trong vườn Nhật bản mà quý ngài trông thấy ngày nay. Tội nhân bị dẫn ra trước vườn, bị bắt quỳ xuống đất, hai cánh tay bị trói bẻ quặt ra đằng sau lưng. Rồi đám gia nhân đem ra một thùng đã đổ đầy nước và những túi ben bằng rơm đựng đầy sỏi bên trong, chất thành đống, vây chặt lấy tội nhân ở giữa, khiến cho hắn không thể xoay sở cử động được. Thế rồi chủ tướng đến nơi xem xét mọi sự sắp xếp chuẩn bị, ngài tỏ vẻ hài lòng không nói gì cả.

Thình lình, tội nhân cất giọng oang oang nói với chủ tướng :

-Thưa ngài, tôi sắp bị hành quyết, nhưng tôi bị tội đây không phải là vì đã cố tình phạm tội, mà chung qui cũng chỉ vì ngu xuẩn. Chẳng biết có phải vì quả báo hay không, mà từ khi sinh ra đời đến giờ tôi đã ngu xuẩn, làm gì cũng vụng về, cũng đoảng cả. Thế nhưng thưa

ngài, ai lại đi giết một người chỉ vì người đó ngu ngốc. Như vậy không phải chút nào. Sao lại có chuyện vô đạo đức, vô lý như thế. Làm như thế mới thực là có tội là khác.

Thưa ngài, nếu ngài bảo nhất định là sẽ xử tử tôi, thì cũng được thôi. Nhưng thế nào tôi cũng sẽ về báo oán cho xem. Ở đời hễ gây oán thì sẽ bị báo oán. Lấy oán trả oán là như vậy.

Con người ta ai cũng thế, nếu phải tuyệt mạng với một nỗi oán hờn mãnh liệt thì hồn ma của họ có thể sẽ trả thù kẻ giết mình để rửa nỗi oán hờn khi còn sống.

Chủ tướng cũng biết rõ điều ấy, và ngài đã ôn tồn đáp lại với vẻ nhân hậu:

-Sau khi phải bỏ mạng rồi, nếu vì oán hờn ta mà người muốn về tác oai tác quái, thì cứ việc! Đó là quyền của người. Nhưng người vừa nói gì mà lằng nhằng khó hiểu quá. Nếu quả thực là người sẽ về báo oán, thì nào, sau khi bị bay đầu, hãy cho tất cả mọi người ở đây chứng kiến xem nào.

Tội nhân đáp:

-Được ! Thế nào tôi cũng về gặp ngài !

Chủ tướng nói:

-Tốt ! Nào !

Đoạn ngài rút thanh trường kiếm sáng loáng ra bảo:

-Ta sẽ chém đầu người bây giờ. Nhiệm kỳ ! Trước mặt người có một hòn đá lát đường. Sau khi bị chém, thủ cấp của người sẽ văng ra, người có giỏi thì hay cắn vào hòn đá ấy xem nào ! Nếu người chết đi mà còn oán hận thì hãy làm như thế, cho tất cả mọi người ở

đây ai cũng phải kinh hồn. Sao ? người có thể cắn vào hòn đá ấy cho mọi người thấy không ?

-Được ! Sao ta lại không cắn được chứ !

Tội nhân vừa cười gằn vừa thét:

-Cắn ! Cắn chứ ! Ta sẽ cắn cho mà xem !

Thanh kiếm bạc khoa lên sáng loáng. Có tiếng gió rít, tiếng lưỡi gươm chém phập vào da thịt người. Thân hình của tội nhân ngã gục xuống trên những bao sỏi. Hai giòng máu từ cổ của chiếc thủ cấp vừa bị chém phun vọt ra.

Thủ cấp rơi lăn long lóc trên cát. Thế rồi chiếc thủ cấp vừa rơi xuống liền lăn về phía phiến đá lát lối đi, nảy văng lên cao rồi lại rơi xuống, hàm răng trước chạm vào đá kêu cạch một tiếng. Trong khoảnh khắc, chiếc thủ cấp ra sức ngoạm, cắn vào hòn đá, nhưng rồi kiệt sức, lại lăn long lóc ra vườn.

Không một ai thốt lên được một lời nào. Bọn bày tôi kinh hãi nhìn chủ tướng. Nhưng sắc mặt ngài vẫn thản nhiên như không. Sau đó ngài từ tốn chìa thanh gươm cho người vũ sĩ cận vệ gội nước rửa, từ chuôi gươm cho tới chỗ thanh gươm đã chém vào thủ cấp, đoạn ngài lấy giấy bản lau thanh gươm vài ba lần. Buổi hành quyết tới đây là chấm dứt.

Trong khoảng vài tháng sau đó, bọn cận thần và gia nhân đã trải qua những tháng ngày nơm nớp lo sợ hồn ma về tác oai tác quái. Tội nhân đã thề thốt như thế, nên không một ai mà không nghĩ rằng thế nào tội nhân cũng sẽ về báo oán. Vì thế ai nấy đều thắc thỏm lo âu, họ nhìn và nghe thấy những điều không thể có trên đời. Họ giật mình

hoảng hốt sợ hãi từ cả tiếng gió luồn trong bụi tre hay những cái bóng đen ngoài vườn. Vì thế, cuối cùng mọi người bèn xúm lại bàn bạc, rồi thưa với chủ tướng, xin lập đàn cúng vái giải oan cho linh hồn người đã chết với nỗi ấm ức mang theo.

Khi người trọng thần đứng đầu đám bày tôi đã thay mặt mọi người đến thưa với chủ tướng, thiø ngài bảo:

-Không cần làm gì cả. Quả là khi sắp chết, tên ấy có nói rằng hắn sẽ về báo oán. Cho nên các người mới xin ta làm vậy, Nhưng nếu vì thế, thì không có gì phải sợ hãi cả.

Người trọng thần nầy giờ ngược nhìn chủ tướng để van xin, nay thấy vẻ hết sức tự tin của chủ, đã phải do dự hồi lâu, rồi mới dám gạn hỏi nguồn cơn.

Chủ tướng đáp :

-Có gì đâu, chuyện hết sức rõ ràng.

Nhìn sắc mặt người trọng thần, chủ tướng đã thấu hiểu sự nghi hoặc trong lòng người này, ngài nói tiếp:

-Phải rồi, hắn chết đi mà còn đem theo một nỗi oán hận kinh hồn khiếp vía nặng đến ngàn vạn cân. Vì thế ta mới bèn tìm cách bảo hắn hãy trương ra bằng chứng là hắn thù hận, nhằm chuyển hướng mối hận muốn báo oán của hắn sang một cái khác chứ không phải là ta. Khi đó, sau khi bị chém, hắn chỉ còn quyết tâm muốn cắn vào hòn đá lát đường cho bằng được, và chẳng là hắn đã thực hiện được tâm nguyện đấy là gì. Như vậy có nghĩa là khi hồn lìa khỏi xác, hắn chỉ còn nghĩ đến một điều duy nhất là phải cắn vào đá, mà quên hẵn việc báo oán ta. Duyên cớ không cần lập đàn giải oan cho hắn là như

vậy. Vì thế, các người không phải bận tâm gì về chuyện này nữa.

Quả nhiên, tội nhân đã bị xử tử chẳng bao giờ hiện về báo oán.
Chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Nguyên tác : Kakehiki (1904) của Koizumi Yakumo

Người dịch : Quỳnh Chi (29/1/2009)

Nguồn: <http://chimviet.free.fr>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 10 tháng 4 năm 2009